

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. április 25.
(csütörtök)

Szepesy László

ÍTÉLET

Énekek: 33,1-2, 33,3-5

Alapige: Sofóniás 1,2-3

„Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy feltámadásod ünnepe után is érvényes az evangélium, Te élsz és uralkodsz, és jelen vagy Szentlelked által életünkben. Köszönjük Neked ezt a zsoltárt, köszönjük ennek hitvallástételét, hogy minden Te cselekedeted igaz és jó. Urunk, Te tudod, hogy mi történt velünk, hisz Te intézed életünk folyását, Te irányítod azt, mi elképzeljük utjainkat, de Tőled van az, hogy végül is merre menjünk. És akkor is, amikor esetleg nem értjük, miért esnek meg velünk fájdalmas dolgok, amikor nem értjük, valami miért nem teljesül, amit szeretnénk, vagy éppen valamit elveszel, ami nagyon fontos számunkra, akkor is megáll ez a hitvallás: igaz vagy Te minden cselekedetedben, és jóságod megmarad felénk, csak éppen nem értjük, de akkor is igaz maradsz.

Köszönjük Neked, hogy áldásaidra nézve még inkább megáll ez a kijelentés. Köszönjük, hogy ha a mai nap nemcsak azt tudtuk észrevenni, ami fáj, nemcsak azt tudtuk Tőled elvenni, amiről úgy gondoltuk, hogy keserű, hanem megláttuk, hogy mennyi áldást adsz nekünk kegyelmesen Igédnek keresztül, itt testvéri közösségben, vagy egyáltalában abban a lehetőségben, hogy Hozzád fordulhatunk minden helyzetben és minden érzésünkkel.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben lehetünk most együtt, és kérhetjük a Te megelevenítő szavadat, amely elhathat a szívünk mélyéig, „a ve-

lők megoszlásáig”, és ott megítélheti a gondolatainkat. Szeretnénk kérni, hogy így hangozzék el az ige, hogy valóban személyes üzenetté hadd váljon, és formáljon bennünket, öldökölje meg a régit, és elevenítse, erősítse az új embert bennünk. De mindenekelőtt kérjük, hogy indítson minket hálaadásra, arra, hogy Neked válaszoljunk, és nevedet dicsőítsük, ahogy a zsoltár is mondja, mert méltó vagy erre. Kérünk, hogy így áldd meg az istentiszteletünket, Rád figyelésünket.

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás könyvét kezdtük tanulmányozni néhány héttel ezelőtt, mai alkalmunkon ezt folytatnánk. A próféta könyve 3 fő részre osztható. Az első az Úr haragjának napjáról szól, a másodikban az ítélet kihirdetése után megtérésre hívja a próféta a nemzeteket és egész Júdát (Jeruzsálemmel együtt), a harmadikban pedig a megváltottak megmeneküléséről és örömről szól. A mai igehirdetésben az első részt kezdjük el tanulmányozni, azaz Isten ítéletéről lesz szó, és mivel a prófétának sok üzenete van ezzel kapcsolatban, ezért csak ezt a 2 igeverset olvastam fel, és ezeket néznénk meg, hogy mit üzen azokban nekünk az Úr.

A könyvben nagyon sokszor megismétlődik az a szó, hogy az Úr napja, vagy a harag napja, vagy csak egyszerűen így utal rá a próféta, hogy ama napon. Ezzel kapcsolatban, előljáróban el kell annyit mondanom, hogy ez egy több jelentésű kifejezés. Az Úr napjára utaló ószövetségi igék némelyike olyan történelmi eseményekről, csapásokról, háborúkról, járványokról szól, amelyek valóságosan bekövetkeztek vagy nem sokkal a kihirdetésük után, vagy néhány évtizeddel később. A történelem is beszámol erről, ismerjük ezeket a beteljesedett ítéletes próféciákat. De az Úr haragja napjának van egy másik jelentése is. Sok igehelyen az idők végén bekövetkező isteni ítéletet vetítik előre és hirdetik meg. Az a kérdés, hogy Sofóniás próféta könyvében melyikkel találkozunk gyakrabban? A válasz az, hogy ez a kifejezés az első értelemben fordul elő gyakrabban, azaz egy konkrét háborút és pusztítást hirdet meg a próféta, ahogyan azt kortársa, Jeremiás próféta is tette. A káldeusok által közelgő veszélyre hívta fel a figyelmet, ezt hirdette meg az Úr haragjának napjaként, amely a babiloni fogsághoz vezette Izrael népét. Alapigénk látszólag ellentmond ennek a magyarázatnak, hogy ez egy konkrét történelmi esemény (ami már megtörtént), mert az Úr azt mondja a felolvasott 2 igeversben, hogy minden élőlényt elveszt a föld színéről. Most akkor minden élőlényt elveszt, azaz világméretű eseményről beszél a próféta, vagy csak egy konkrét eseményről és egy konkrét háborúról van szó? A kérdés az, hogy mit jelent ebben a 2 igeversben az,

hogy „*mindent elvesztek*”? Tényleg az egész Föld bolygó felett tartott ítéletről van itt szó, vagy pedig a folytatásban, a 4. versben említett Júda és Jeruzsálem földjének ítéletéről, ahol egyébként ezt a próféciát ki is hirdette a próféta? Valószínűbb ez utóbbi értelmezés, azaz, hogy Júda teljes földje tapasztalni fogja ezt a nagy pusztulást, amit a próféta meghirdetett, Isten haragjának lesz a jele, és nem fog kiterjedni az egész világra, de a környező népek is látni fogják.

De – teszik fel ilyenkor sokan a kérdést – miért ilyen nagy az Úr haragja, és miért van az, hogy Isten haragja még az ártatlan állatokra is kiterjed, akik mondhatni nem követtek el semmit Isten ellen? Ismerjük jól az ószövetségi ígét, az Ezékiel 18,4-et, azt mondja az Úr: „*íme, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; amely lélek vétkezik, annak kell meghalni!*” Tehát Isten a bűnöst bünteti meg, más embert a mi bűneinkért nem büntet. Akkor miért kell az ökröknek, a szamaraknak, a madaraknak, a halaknak, és minden másnak elvesznie? Nem lenne elég, ha csak az ember bűnhődne a saját bűnéért?

Több választ szeretnék erre a kérdésre adni, mivel gyakran megkísértenek minket az ehhez hasonló kérdések, amikor felelősségre akarjuk vonni Istent. Először hadd válaszoljam a következőt. Isten végzéseit és tetteit, például egy ilyen meghirdetett ítéletet, hogy „*elvesztek mindent*”, minden élőlényt, egy nagy járványt támasztok, a saját bölcsességünk és belátásunk szerint megítélni, és Istent magát ítéletünk tárgyává tenni – finoman fogalmazva – nem bölcs dolog. Sőt! Ha így teszünk, ha mi a kérdéseinkkel felelősségre akarjuk vonni Istent, az inkább arra mutat rá, hogy gőgösen magunkat Isten fölé akarjuk helyezni, ítéleteivel, döntéseivel szemben pedig lázadni akarunk, mert nem akarjuk elfogadni azokat, hanem kérdőre vonjuk, hogy Uram, ez igazságtalan, és így szembe megyünk Vele. Pedig kik vagyunk mi, hogy az élő Isten bírái legyünk, és azzá tegyük magunkat? Azt képzeljük, hogy ha valamit mi személy szerint nem hagyunk jóvá, és nem látunk jónak, mint például az állatok elvesztése a szóban forgó ítélet során, akkor jogunk van azt teljesen elítélni? Azt képzeljük, hogy Istennek tőlünk engedélyt, jóváhagyást kell kérnie bármihez is az életünkben? Nem arról van szó, hogy ne lennének súlyos dolgok ezek. Valóban szörnyű dolgok történnek velünk bűneink miatt. Halálos betegségek – nem csak ilyen járványok –, családi tragédiák, családok szétesése, gyermekek éhezése, bántalmazás – nem folytatom. Sok fájdalmas és rossz dolog. De Istent kell ezért felelősségre vonni valóban? Inkább jobb lenne, ha az ilyen ítélezés helyett szerényen és alázatosan belátnánk, hogy Isten ítélete olyan számunkra, mint – ahogy az egyik zsoltárban a zsoltáros mondja – egy mély szakadék. Isten ítéletei olyanok, mint egy mély szakadék, amelynek nem látunk az aljára, nem tudjuk, hogy miért éppen az esik meg velünk

vagy mással, ami éppen megesik. Nem tudjuk az okokat, hogy mit miért enged meg életünkben, és amíg Ő úgy dönt, hogy azokat fel nem fedti nekünk, addig inkább alázattal kellene várnunk, és bízunk abban, ami felől máshol viszont biztosít minket, hogy mindezek közepette is Isten igazságos és kegyelmes marad, és ezek szerint cselekszik velünk! Még akkor is, amikor fájdalmasan teszi ezt. Akkor is kegyelmes és igazságos marad. Erre csak azért tértem ki röviden, mert napjainkban sokakat megfertőz a „racionalista keresztyénség”. Az ezt vallók úgy gondolkodnak, hogy ha én valamit nem értek az életemben, hogy miért történt meg, és ez nagyon fáj nekem, akkor elkezdhetem hibáztatni Istent. Az ilyen észhívók gyakran elfordulnak az Úrtól, pedig pont az ilyen tragédiák és terhek idején kellene még inkább Őhöz szaladnunk segítségért, erőért, hitért és kegyelemért. Valamit félreértünk, ha azt hisszük, Isten mindent megértet velünk, mert Ő a Szentírásban sehol sem ígéri ezt, hogy mindig mindent érteni fogunk az életünk eseményeivel kapcsolatban. Ellenben azt megígéri, hogy megtart, szeretetben hordoz minket, és Ő ezért bizalmat és hitet vár tőlünk akkor is, amikor éppen valamit nem értünk, akkor is bízunk és higgyünk Őbenne. Valóban szörnyű ítélet az, amit a próféta meghirdet, ha egy országot olyan járványok sújtanak, amelyek az állatvilág nagy részét kipusztítják, de nem Istent kell hibáztatni ezért, mert a Szentírásban kijelenti, hogy Ő nem tud igazságtalanul cselekedni. *„Minden cselekedete igazság”* és igazságos. E helyett inkább önmagunkat kellene megvizsgálnunk, hogy milyen bűneink vannak, és nem miattunk van-e esetleg ez az egész dolog – ahogyan a próféta egyébként majd a későbbiekben rátér, hogy a nép bűnei miatt lett meghirdetve ez a nagy ítélet.

Miért kell az ártatlan állatoknak bűnhődnie? Másodszor hadd válaszoljam azt, hogy meg kell értenünk, hogy Isten ítélete azért ilyen súlyos, és haragja azért sújta a természetet is, mivel az ember – hadd fogalmazzak így – elválaszthatatlan az őt körülvevő természettől. Gondoljunk végig a Mózes első könyvében leírt dolgokat. Isten eleve úgy teremtette a világot, a levegőt, a szárazföldet és a vizek minden élőlényét, hogy az ember uralma alatt éljenek. Az embert fölé helyezte minden élőlénynek. Az embernek Isten akarata szerint kellett volna uralkodnia minden élőlényen úgy, hogy abban Isten dicsősége mutakozzon meg. Amikor az ember elbukott, bűnt követett el Teremtője ellen, és büntetése az lett, hogy természetében megromlott, átkozott léte lett. Isten megátkozta az embert, és ez kihatott az egész világra, a természetre is. Gondoljunk csak például arra, hogy Isten a föld termőképességét Ádám miatt átkozta meg, mert azt mondja, hogy *„átkozott legyen a föld temiattad”*, és *„bogáncskórót teremjen”*, hogy nehéz munkával keresd meg kenyeredet. Az ember miatt átkozott a föld. Ugyanígy az egész élővilág is, bár nem vétkezett Isten ellen,

mégis az ember bűne miatt átok alá került. És hogy ez így van, mi sem bizonyítja jobban, mint az özönvíz esete. Gondoljuk végig: az emberi bűn annyira eluralkodott a földön, hogy Isten úgy döntött, kiírtja az embert a föld színéről, de az 1Mózes 6,7 szerint vele együtt – és ezt az Ige mondja így ki – az ég madarait és a szárazföldi állatokat is. Az özönvízben nemcsak az emberiség nagy része pusztult el, hanem az élővilág is. Ki vétkezett? Kinek a bűne sokasodott meg annyira, hogy Isten megbánta a teremtést (így olvassuk az Igében)? Az emberé! És ez hatással van a világra. Az emberi bűn következményei tehát nemcsak ránk, hanem az egész világra hatással vannak.

Itt hadd álljak meg, és tegyek egy gondolati kitérőt. Isten ebben az igében is, ahogyan az özönvíz esetében is figyelmeztet minket arra, hogy bűneink, nem minden esetben – ezt hangsúlyoznám –, de gyakran okai lehetnek a természetben lezajló folyamatoknak vagy katasztrófáknak. A posztmodern ember – korunk embere – gondolatvilágában a természet független lett Istentől, nem az Ő uralma alatt létezik, hanem egy önmagától és önmagában létező ökoszisztéma. Így gondolunk a természetre: Istennek semmi köze hozzá. A benne lezajló jelenségek, mint például árvíz, járvány, egy vírus elszaporodása megmagyarázható a természet zárt rendszerén belüli jelenségek ok-okozati összefüggéseivel, nem kell hozzá egy külső erő beavatkozása, mint például az isteni akaraté, aki elrendeli a járványt vagy az árvizet. A tudományban hívó ember teljesen irracionális és babonás dolognak tartja azt, ha egy természeti katasztrófa mögött Isten ítéletét és haragját feltételezzük. Pedig alapigénk szerint nem ezt hirdeti meg a próféta, hogy a Júda területéhez tartozó állatvilágban bekövetkező pusztulás vagy járvány elsődleges oka Isten ítélete, és csak másodlagosan, eszközként említhetjük meg a vírusokat, baktériumokat és más egyebeket? Nem különös ez, hogy Istent megfosztjuk még ettől a hatalmától is? Ez az ige emlékeztet minket arra, hogy ez nem így van.

Ne értsük félre azt, amit mondok! Nem oda akarok kilyukadni, hogy minden egyes vihar vagy szellőkés mögött Isten ítéletét kellene látnunk, mert ez nem lenne igaz. Isten nem azonos a természettel, ezért a természeti jelenségek nem tükrözik minden esetben az Ő érzéseit és akaratát. Ez a másik véglet lenne, amikor a természetet nem kivennénk az Úr hatalma és uralma alól, hanem azonosítanánk Istennel, ami a Biblia szerint istenkáromlás. Isten nem azonos a természettel. Ő maga nem azonos vele, hanem a fölött áll, bár igaz az, amit a Szentírás kijelent, hogy Ő tartja fenn a természet erőit, törvényeit, Ő az, aki a kis verebek eledeléről gondoskodik, és Ő az, aki a mező virágainak szépségét adja, ahogyan Jézus azt a Hegyi beszédben is mondja nekünk. Én csak azt akarom mondani a felolvasott ige alapján, hogy időnként nem kellene-e elgondolkoznunk

azon, hogy egy-egy természeti katasztrófa mögött, amikor a természet a megszokott rendjéhez képest felborul, nem Isten haragja áll-e, ahogy ez az ige is állítja? A modern ember annyira függetleníteni akarja a világot Istentől, és bezárja a füleit az Úr előtt, hogy nem hallja meg akkor sem a természeti katasztrófákon keresztül az Ő szavát, amikor az szinte kiáltás-ként hangzik felénk. A középkorra és a korábbi évszázadokra úgy tekintünk, mint az emberiség sötét időszakára. És bár valóban sok szörnyűség történt azokban az évszázadokban, mégis az emberekben több volt az istenfélelem. Miért? Mert akkoriban a különféle háborúk és járványok idején az emberek elgondolkoztak azon, vajon nem az Úr haragja sújt-e minket bűneink miatt? Korunk embere ezt már egy mozdulattal lesöpri a válláról.

Ez egy veszélyes dolog, amit napjainkban teszünk! Az, hogy küzdünk a betegségek ellen, ami egyébként hasznos és jó dolog, de közben nem vesszük észre, hogy azokon keresztül esetleg Isten akar minket figyelmeztetni az Ő haragjára, és megtérésre hívni minket. Ha az ember nem veszi észre Isten haragját, akkor annak súlyosabb következménye lesz rá nézve, mint a természeti katasztrófának. Annak kárhozát lesz a vége.

És ezzel meg is érkeztünk ahhoz a kérdéshez, hogy mi a célja Istennek egy ilyen természeti katasztrófával, mint amiről olvasunk? Az okát az Igében megtudtuk: az emberek bűnei miatt érte Júdát ez a csapás. (Hogy mik ezek a bűnök, arra másik alkalommal térnék majd ki. A próféta is a folytatásban beszél róla.) De mi volt vele Isten célja, hogy még az állatvilágot is kiírtja? Nagyon egyszerűen az, hogy figyelmeztesse, felébressze bűnbe süllyedt népét a hamis biztonságérzetből, és megtérésre hívja őket. De miért kellett ilyen radikális eszközhöz nyúlnia Istennek, mint a természet pusztulása, ami egy eléggé látványos dolog, és az emberi világ is megérzi? Emlékezzünk vissza a néhány évvel ezelőtti madárinfluenza-járványra, megéreztek a hús árán, hogy mekkora volt a pusztulás. Miért ilyen radikális eszközt használ Isten?

Két egyszerű magyarázat van erre. Az egyik, hogy Isten először nem ilyen radikális eszközzel kereste meg népét. Mert mint azt jól tudjuk, az Úr Júda népét már több évtizeddel ezelőtt figyelmeztette bűneire Ézsaiás próféta által, és kilátásba helyezte a babiloni fogságot. Erre a nép sajnos nem hallgatott, sőt még súlyosabb bálványimádásba merült, az Úr templomát elhanyagolták, az Úrban nem hittek, a templom lepusztult. Az Úr akkor más prófétákat küldött, akik megerősítették az ítélet közeledtét, ilyen volt például Jeremiás, aki által konkrét dolgokat közölt Isten a néppel, hogy mi lesz az ítélet, de a nép süket maradt, nem akarta meghallani a megtérésre hívó szót. És Isten még mindig türelmes volt! Testvérek, nekünk nincs annyit türelmünk, mint Neki! Isten hosszútűrő. Támasztott egy istenfélő királyt, Jósiást, aki lerombolta a bálványtemplomokat, hogy

segítse az embereket az Istenhez térésben, hogy az Urat keressétek egyedül, ne a bálványokat. A nép szíve azonban makacs maradt: a bálványtemplomok pusztulása után sem akart az Úrban hinni. Döbbenetes! A király államilag felszámolja az összes bálványvallást, lerombolja a templomokat, oltárokat, hivatalosan csak az Urat szabad tisztelni, és az emberek szívükben mégis a bálványokhoz ragaszkodnak, titokban, szobájukban azokat imádják, azokhoz fohászkodnak, azokban reménykednek. Testvérek, kicsit olyan lehetett, mint korunk. Lehet, hogy keresztyén állam vagyunk, de nagyon sok bálvány létezik az emberi szívekben. Sok mindenben reménykedünk, bízunk, csak az élő Úrhoz nem akarunk fordulni, Őbenne nem akarunk bízni. Isten tehát nem az ítélettel kezdte a nép megtérésre hívogatását, hanem mondhatni, hogy ez volt az ítélet előtti utolsó eszköz, amihez nyúlt. Az, hogy meghirdette az ítéletet, és ilyen súlyos ítéletet hirdetett meg, azt mondva, hogy „*mindent elvesztek*”, madarakat, szárazföldi állatokat és halakat egyaránt.

A második dolog pedig, ami miatt ilyen radikális eszközhöz kellett Istennek nyúlnia, az az, hogy az emberek szívének keménysége követelte ezt meg. Értsük jól, hogyha az emberi szív nyitottabb lenne az Igére, akkor Isten szelíd szóval hívogatna. Az érthető és világos prófétai szó elhangzott kezdetben. De a szelíd, megtérésre hívó szó lepattant a kemény szívekről, nem használt semmit nekik. Képzeld meg, hogy mennyire tompa lehetett az emberek szíve, hogy az isteni akaratot nem akarták elfogadni és megérteni. A szívükhöz szóló, prófétai kiáltó szó nem ébresztette fel az embereket. Isten ezért egy látványos és félelmetesebb eszközhöz nyúlt: az állatok elvesztéséhez. Ezzel is üzeni akart népének. Mit? Mintha azt akarta volna mondani ennek a népnek: miközben hamis biztonságban éltek, és minden bűnt könnyedén elfelejtetek, és magatoknak olyan könnyen megbocsátotok mindent, addig Isten haragja és ítélete elkészítettet, határozat született róla, hogy jön az ítélet, közeledik felétek. De az Ő haragja nemcsak ellenetek fog fordulni, hanem az ártatlan állatok ellen is, mert Isten szörnyű csapással sújtja majd ökreiteket, szamaraitokat, a madarakat és a halakat. És mi fog történni veletek akkor, amikor Isten így bünteti azokat a teremtményeit, akik nem is vétkeztek Ellene, és nem követtek el semmilyen bűnt? Azt hiszitek, hogy büntetlenül meg fogtok menekülni az ítélet napján? Ez volt Isten üzenete, amikor meghirdette, hogy „*elvesztek mindent*”, még az állatokat is. A megtérésre hívó szó. Figyeljétek oda, mekkora Isten haragja, és kezdjétek el félni az Urat, bűneiteket bevallani Neki. Látjuk tehát, hogy mi volt Isten célja? Isten fel akarta rázni népét!

Máskor is tett már ilyet az Úr, hogy egy-egy természeti csapás meghirdetésével akarta bűneiből megtérésre hívni a népet. Például a Jeremiás 8,13-ban ezt olvassuk: „*Végképpen véget vetek nékik, azt mondja az*

Úr! Nincs gerezd a szőlőtőkén, nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket.” Ebben az igeversben, amit Jeremiás által hirdet meg az Úr, a növényeket sújtó járvánnyal figyelmezteti a népet az ítélet közeledtére. Nem egyedüli dolog, hogy Sofóniás által egy természeti katasztrófát hirdet meg. Látjuk tehát, hogy Isten meddig megy el a mi megkeresésünkben, mi mindent meg nem tesz azért, hogy felrázzon minket istentelen életünkől, közömbösségünkől, bűneink rabságából? Mindezt pedig azért teszi, hogy figyelmeztessen, hogy veszélyben az életünk! Az a veszély fenyeget minket, hogy bűneink következményei utolérnek minket az ítéletben. Az isteni harag ítélete az, ami veszélyeztet minket, teljesen jogosan, hogyha nem bánjuk meg bűneinket, nem valljuk meg, és nem fordulunk el azoktól az Úrhoz. János apostol evangéliumában más szavakkal hasonló veszélyre figyelmeztet minket. Először az örömhírrrel kezdi, azt mondja: *„Aki hisz a Fiúban, örök élete van”* – de figyeljünk, hogy folytatja? – *„aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta”* (János 3,36). Ezek szerint a harag már most rajtunk van a bűneink miatt, ha nem fordulunk a Fiúhoz, ha nem mutatunk megbánást, ha nem keressük az Urat. Látjuk tehát, hogy Isten még az ítélettel is menteni akar minket, és magához vonni?

Néhány napja volt nagypéntek, ezért muszáj arról beszélnem, hogy a természeti katasztrófáknál Isten sokkal látványosabb helyen és pillanatban mutatta meg az ítélet által a veszélyt, ami minket fenyeget, és ezáltal pedig megtérésre hív minket. Ez a hely a golgotai kereszt. Nagy felkiáltójelként áll ott a hegyen az a kereszt, és azt hangoztatja nekünk, hogy ember, Isten bűneid és bűnös életed felett ítéletet tart. Nem látod Krisztusban a végrehajtott isteni ítéletet, hogy Isten mennyire komolyan gondolja, hogy leszámol minden bűnnel, elsősorban a te bűnös szíveddel, a te bűnös óembereddel? Hát gondoljuk végig, hogy mennyire volt határozott Krisztus ebben a döntésében, hogy véget vet a bűnnek a mi életünkben. Nézzük meg a nagypénteki eseményeket. Azért nagypéntekre szeretnék koncentrálni, mert sokaktól hallottam, hogy nagypénteken arról kell beszélni, hogy jaj, mennyire gyenge volt az Úr, szegény, még fizikailag a keresztet sem bírta el. És amikor így beszélünk nagypéntekről, akkor – bocsánat a kifejezésért – elkezdünk hüppögni, egy kis romantikus szomorúság vesz rajtunk erőt, ami abban a pillanatban elszomorít minket, de az életünkre semmilyen hatással nincs, és nem változtat meg bennünket, mert ugyanúgy élünk tovább bűneinkben. Ezért inkább hadd mutassak rá arra az isteni erőre és elhatározottságra és szándéokra, amit nagypénteken megmutatott nekünk Krisztus. Azt a határozatot, azt az isteni rendeletet, hogy az Úr haragjának Őt kell sújtania a golgotai keresztfán a mi bűneinkért. Jézust elfogják, ártatlanul. Nem tudják megvádolni semmivel jogosan. A pribékek zsá-

kot húznak rá, leköpdösik, üti-verik. Még ki is gúnyolják: „*prófétáld meg, ki az, aki téged ver*”. Krisztus egy árva szót nem szól, mert számára ez nem lehet akadály abban, hogy véghez vigye az isteni döntést. Azután tartanak egy koncepciót, jönnek a hamis tanúk, mindenféle dologgal megvádolják Őt, kiforgatják Krisztus szavait, és milyen meglepő, a tanúk vallomásai ellentmondtak egymásnak. Micsoda bohózat ez, Testvérek. De Krisztus nem kezdi védeni magát, hogy felmentsék, mert lehetetlen dolog, hogy az a nyáj, amelyet az Atya rábízott, elveszen. Neki kell az ítéletet elszenvednie a bűneink miatt, és ezért nem szólal meg az igazság abban a perben, csak annyit jelent ki, hogy Ő a Krisztus, hogy bizonyosabbak legyünk e felől. Aztán viszik a nagy hatalmasságok elé: Pilátus, majd a félkegyelmű Heródes színe elé, világi hatalommal bíró emberek, akik aztán végül semmit nem tesznek Érte. Krisztus mégsem hívja segítségül az ég angyalait, saját seregét, hogy megszabadítsák, mert a bűnös embernek az Ő testében meg kell halnia ott a kereszten. Ez az isteni ítélet döntése. És ezért Ő nem szerezhethet magának szabadulást. Ha magát menti, akkor mi bűnhődünk. De ha Ő bűnhődik, akkor minket ment. Megostorozzák, de mi az a pokol kínjaihoz képest, amit lelkében elhordoz? Keresztet tesznek rá, hogy vigye ki a hegyre. Nem bírja, erőtlenségében cirénei Simonnak kell segítenie. De feladja? Gyengeségében azt mondja, hogy kész, nincs tovább, én ezt nem bírom, kiszállok? Nem. Erőtlenségében is – hadd fogalmazzak így – vonzolja tovább magát, mert meg kell lennie, el kell végezni azt, amit az Atya döntött felőlünk. Megy tovább. Megfeszítik, átszögezik kezét, lábát, gúnyolják a nép vezetői, az alja nép, még a mellette megfeszített bűnözők is. Tanítványai? Szegények egy árva szót nem bírnak szólani, sem a védelmében, de ha nem is a védelmében, esetleg támogatásként, bátorításként, vigasztalásként. Nem mernek még így sem megszólalni. Csendben, döböntően nézik végig, ami történik. Egyedül van Krisztus. Leszállhatna a keresztről, bár ezt gúnyként mondják Neki, hogy te, aki másokat megmentettél, mentsd meg magadat, és szállj le, de nem száll le, mert meg kell lennie az ítéletnek. El kell végezni azt, hogy a bűnös óembereket odafeszítse, és az egész adóslevelemet, amellyel tartozok Istennek, ott kell az ítéletnek meglennie. Ott marad. Végül Ő, aki az élet forrása, átadja magát a halálnak, ami teljesen ellenkezik az Ő természetével. Nem elveszik az életét, hanem Ő maga önként teszi le azt, önként szenved el a halált, hogy mi is teljesen meghalhassunk magunknak, hogy élhessünk örökké Istennel. Látjuk, hogy mennyire nem az erőtlenségről szól ez a nagypéntek? És látjuk, hogy Isten az Ő ítéleteit mennyire komolyan veszi? Testvér, nézz a keresztre, az ítélet helye, a te ítéletednek, az én ítéletemnek a helye. Egy nagy felkiáltójel. Figyelmeztetés. Nem veszed észre az isteni döntést, hogy ebből a világból a bűnnek vesznie kell? Ha nem most,

ha nem ma, majd a végítélet napján, de vesznie kell. Ha csak meg nem térsz. Mert akkor Krisztusban már megtörtént az ítélet.

Mennyire gondolta komolyan Isten ezt a figyelmeztetést? Annyira, hogy egyszülött Fiát feláldozta értünk. Hadd fogalmazzak így: ehhez képest az a járvány, amit Sofóniás idejében meghirdetett az Úr, semmi. Tudom, hogy ez furcsa számunkra, mert nagy katasztrófa volt az is, de mégis az összes állat, az egész döghalál, amit meg kellett tapasztalnia az egész országnak, értékben, becsben, szentségben meg sem közelítette azt az áldozatot, amely a golgotai keresztfán értünk végeztetett el, hogy figyelmeztessen minket, és megváltson a bűnből, és figyelmeztetésül is legyen, hogy a bűnnek ott a helye a keresztfán.

Isten ma is hív magához minket. Hadd fogalmazzak így: nem ártana elgondolkodnunk időnként, hogy ez a szárazság, ez a növények között terjedő betegség, vagy az állatvilágban pusztító járvány véletlenül nem-e a mi bűneink miatt van, vagy magyar népünk bálványimádása miatt, mert nem az élő Istent keresik, hanem másokat?

De ne csak ezek gondolkodtassanak el minket, hanem elsősorban a kereszt. Isten a megtérésre, és a bűneink elleni harcra, magához hív minket. És milyen csodálatos, hogy ezt teszi, hogy az ítélettel vár. Meghirdeti, de vár, mert még tart a kegyelmi idő, még van lehetőség Hozzá térni, még hívhatjuk segítségül: „*Uram, könyörülj rajtam*”, „*légy irgalmas nekem, bűnösnek*”, szabadíts meg.

Kérdés, hogy meglátjuk Istent olyan hatalmasnak, aki azt akarja, hogy Óhozát térjünk, és még a természetben is meglátjuk az Ó hívó szavát időnként (mint mondtam, nem mindig, de időnként), a golgotai kereszten pedig állandóan, vagy pedig ránk nézve is az igaz, amit megállapít Júda férfairól, hogy elvesztek minden embert – mondja az Úr? Nagy katasztrófa, ha ennyi bizonyágtétel után, ilyen hosszú hívogatás után még mindig elvesznek nagyon sokan. Szívügyünk-e az Istenhez való hívogatás, a megtérésre hívás, hogy az ítéletet elkerüljék szeretteink, ismerőseink? Merjük-e bátran vállalni a népszerűtlenséget azért, hogy az igazságot hirdessük: testvér, ha nem térsz meg, ítélet vár? Sofóniásnak az ítéletet kellett hirdetnie, ami nem egy hálás, de életmentő feladat. Ne féljünk mi se nem csak az evangéliummal hívogatni, bár először azzal kezdjünk. De nagyon sokak szíve meg van keményedve. Hallották már tízszer, hússzor, százszor az evangéliumot, és lepattan róluk. Ne féljünk az ítélet szavával, mentő szeretettel hívni az Úrhoz, mert Ó maga is ezt teszi. A természetben is ezt teszi, az Ó prófétáin keresztül ezt teszi, az Ó emberein keresztül is. Forduljunk az Úrhoz, és hívogassunk Óhozát szelíden, hívó szóval, szeretettel, figyelmeztetéssel, de ha kell, az ítéletre mutatással. De miközben az ítéletre mutatunk, a legnagyobbbra mutassunk, a keresztre, és mondjuk el az

örömhírt is! Isten Szentlelke bátorítson bennünket erre, és tegyen minket ilyen bizonyágtevőkké!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, mindenekelőtt szeretnénk Előtted leborulva magunkat megalázni, és bocsánatodat kérni, mert oly nagyra gondoljuk magunkat, hogy gyakran mondunk Fölötted ítéletet. Valami szörnyűség történik, nem értjük, és gyakran akarunk – nem is tudatosan, de sajnos bűnös szívünktől indítva – Téged felelősségre vonni, hogy hogy engedhetted ezt meg, miért történhetett ez meg, és máris Föléd helyeztük magunkat. Kérünk, óvj meg bennünket ettől a lázadó, gőgös lelkülettől, és inkább adj nekünk őszinte alázatot és Benned való bizalmat akkor is, amikor sok mindent nem magyarázol meg az életünkben. Kérünk, segíts, hogy ne arra vágyjunk, hogy mindent értő emberek legyünk, hanem Benned bízók és hívők.

Segíts, Urunk, a terhek és megpróbáltatások idején is Hozzád húnek maradni, és elhinni, amit Igédben kijelentesz, hogy minden cselekedeted jóságos és igazságos. Szeretnénk így Eléd jönni, és kérni, hogy mikor ítéletet hirdetsz, akkor azt elsősorban magunkra alkalmazzuk, mert méltóak lennénk rá, és segíts meglátnunk, hogy mik azok a bűnök, amikből meg kell még térnünk, és szabadításodat keresnünk. Kérünk, hogy ne lankadjunk meg az ebben való könyörgésben! Segíts egymásért is esedezni, köszönjük, hogy meghallgatod ilyen kéréseinket is. Kérünk, hogy szabadíts meg megkötözöttségeinkből, félelmeinkből, bálványainktól minket. Lepeld le bűnös szívünket, hadd álljunk ott leplezetlenül a golgotai kereszt előtt, és lássuk meg, hogy Te kit áldoztál azért, hogy ne minket ítélj, ne minket büntess meg jogosan.

Könyörgünk, add, hogy lássuk meg a felszólítást is: mekkora veszély fenyeget, ha nem hiszünk Krisztusban, és mekkora veszély fenyegeti szeretteinket is. Kérünk, add nekünk az engedelmesség lelkét, aki akaródat követi, igyekszik erre, erőről erőre jut, ha elesik, Hozzád járul bűnbánattal, és Te vagy az, aki felemeled. Kérünk, segíts, hogy így tudjunk élni, és másokat hívogatni Hozzád. Végezd el, hogy higgyük el hogy nemcsak az örömhír, hanem a kemény szíveknek az ítélet is lehet megtérésre hívó szó. Könyörgünk, add, hogy szeretettel tudjuk ezt tenni, hogyha kell, szeretettel tudjunk a veszélyre figyelmeztetni, mentő szeretet hadd legyen bennünk.

Köszönjük, hogy Te így kerestél és keresel bennünket alkalomról alkalomra. Kérünk, hogy állj meg gyülekezetünkben azokat, akik régóta hallják már a megtérésre hívó szót, de még mindig kemény a szívük, még mindig nehéz hátrahagyniuk hitetlen életüket, kérünk, Te szüld újjá szívüket,

ÍTÉLET

---

adj új életet nekik. Minket pedig, akiket gyermekeiddé fogadtál, erősíts, hogy mi is alázattal járjunk Veled.

Áldd meg, kérünk gyülekezetünket, egyházunkat, add, hogy az evangélium igéi hirdettessenek. Áldd meg magyar népünket, hadd térjen Hozzád bűneiből, bálványaitól. És kérünk, óvj meg minket az ítélettől. Add, hogy a hívó szóra hallgassunk. De „bölcs a Te végezésed”, és Te tudod, hogy mi az az út, amelyen vezetni akarsz minket, segíts azon bátran követni Téged.

Egyen-egyenként is kérünk, mutass utat nekünk, terheinkkel hadd jöjünk Eléd, és valóban a szabadítás örömeivel ajándékozz meg minket. Köszönjük, hogy ez elkészítettetted, köszönjük, hogy Nálad kész a kegyelem és az öröm.

Áldott legyen ezért is a Te háromszor szent neved örökké!

Ámen.

33,3-5 ének

3. Ő szereti az igazságot, Az ítélet nála kedves,
Dolgában tart irgalmasságot, Mellyel mind e világ teljes.
Az Úrnak Igéje Egeket teremte, Melyeket ott fenn
Szájának lelkével Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

4. Mert mihelyt ő csak egy igét szól, Azonnal megleszen minden,
És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal meglészen.
Pogányok tanácsát És minden szándékát Az Úr megtöri,
Magukban a népek Amit elvégeznek, Semmivé teszi.

5. De az Úr Istennek tanácsa Megmaradánd mindörökké,
És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre.
Boldog az a nemzet, Ki ily Urat szeret, Mint ő Istenét;
Boldog a nemzetség, Kit kedvel e Felség Mint örökségét.